

Ome Chris neemt na 37 jaar afscheid

„Als ze een speler nodig hebben, dan koop ik hem wel”

Door ROLF FINDERS

PEY-ECHT - Chris Janssen is het wandelende geschiedenisboek van voetbalvereniging RIOS uit Pey-Echt. In die club heeft hij zich in de loop der jaren een prominente plaats verworven. Uren, ja zelfs dagen, kan hij over zijn voetbalclubje vertellen. Hij is niet vastgeroest in die 'goeie ouwe tijd', omdat 'Ome Chris', zoals hij door iedereen wordt genoemd, met zijn tijd is meegegaan. Onlangs nam hij na 24 jaar afscheid als jeugdvoorzitter. Daarnaast was hij nog 37 jaar jeugdleider. Hij wilde eigenlijk helemaal niet in het zonnetje worden gezet. „Maar”, zegt hij schertsend, „Als RIOS nog een middenvelder nodig heeft, dan koop ik 'm wel”. Ome Chris heeft bij zijn afscheid namelijk een envelop met inhoud gekregen”.

De 65-jarige Janssen is een eenvoudige man met een gouden clubhart. Hij heeft dan wel afscheid genomen van Rios, maar hij mist geen

enkele thuisduel van zijn cluppie. Chris Janssen is RIOS. Een zondag zonder Rios is voor hem onmogelijk. Janssen werd op 12-jarige leeftijd lid. Thuis vonden ze dat maar niks, want er was geen geld voor sport. „Ik begon met een zwarte en een bruine voetbalschoen”, vertelt Janssen. „Waar nu de Peppinklinieken zijn, lag vroeger een college. Als de studenten hadden gesport, zetten ze hun schoenen keurig op een rijtje. Ik had dat een tijdje in de gaten gehouden en heb toen op een onbe-waakt moment twee schoenen gejat. Op de kleur had ik echter niet gelet. Ik had tenminste echte voetbalschoenen. Ook al waren ze me drie maten te groot.”

Gerammeld

Janssen vertelt geestdriftig over de primitieve situatie in het begin. „Als we wilden voetballen, moesten we eerst bij Toon Geuskens om een bal gaan bedelen. Nu heeft RIOS er meer dan 100, maar toen had de club er maar 3.

Als we maar met genoeg jongens bij Toon op de plaats stonden, dan gaf hij uiteindelijk wel toe. Het voetbalveld stelde ook nog niet veel voor. We moesten altijd eerst het paard van de melkboer verwijderen. De uitwedstrijden waren altijd een feest, want dan werd de vrachtwagen van de kolenboer omgebouwd tot 'spelersbus'. Wij zaten achterin, in de open lucht, op gelmprovisieerde banken.”

Toen Ome Chris 17 was, debuteerde hij in het eerste team. Speciale herinneringen houdt hij over aan de derby's met EVV. „De derby bepaalde voor minstens drie weken het leven in Echt en omstreken”, weet Janssen. „De clubs en aanhangers lusten elkaar in die tijd wel rauw. Tegen EVV heb ik ook de enige schorsing in mijn carrière gehad. Het publiek zwepte je op. De derby was altijd keihard, op leven en dood. Er kwamen gemiddeld 4000 man kijken. Het was toen ook voor een jongen uit Pey onmogelijk om te gaan

Foto: PETER WILMANS

* Ome Chris tussen de jongste

vrijen met een meisje in Echt. Dat pikten de mensen niet. Als je zoiets flikte, kreeg je ze van beide kanten gerammeld.”

Kanjer

Op z'n 28ste besloot Janssen de jeugd te gaan begeleiden. Hij hield zich vooral bezig met de jongste spelertjes. „Ik vond het heerlijk om jongetjes, die nog nooit hadden gevoetbald, het spelletje bij te brengen. Zij nemen nog wat van je aan, omdat ze tegen je opkijken.” Janssen is met name trots op Dominique Vergoossen, die nu bij ere-divisionist VVV speelt. Hij heeft Vergoossen begeleid vanaf de eerste stappen op de groene mat. „Na een jaar wist ik al dat Dominique een kanjer zou worden. Toen hij zijn eerste wedstrijd in de jeugd bij VVV speelde, begon hij op een gegeven moment aan

als jeugdleider van VV RIOS

RIOS-spelertjes. „Dit is de groep die tenminste nog naar je luistert. Ze kijken tegen je op.”

een rush en riep steeds 'niet stoppen voor hij in het net ligt'. De trainer begreep er niets van en vroeg hem wat hij aan het doen was. Dominique antwoordde met een stalen gezicht: „Oh, dat heb ik van ome Chris geleerd.”

Janssen heeft niets aan te merken op de jeugd van tegenwoordig, „maar”, zegt hij, „omdat de maatschappij is veranderd, is de jeugd ook anders geworden. Gemak-

zuchtiger. De meesten weten niet meer wat er in de vereniging omgaat. Ze vinden alles vanzelfsprekend, maar weten niet hoeveel inzet nodig is om de club te laten draaien. De jeugd wordt tegenwoordig beter begeleid en heeft meer kwaliteiten dan vroeger. Ik heb ze altijd met veel plezier getraind. Alle verenigingen in Echt hebben spelers, die ik heb opgeleid. En daar ben ik best wel trots op.”

* Ome Chris tussen de jongste RIOS-spelertjes. „Dit is de groep die tenminste nog naar je luistert. Ze kijken tegen je op.”